

Perustanut 1905 Pekka Ervast

Päätoimittaja Jarmo Anttila

100. vuosikerta

Nro 5 Lokakuu/2007

Jarmo Anttila

*Jarmo Anttila
Ruusu, rauta*

Paha on ”paha ongelma”, sillä siihen ei ole helppo löytää tyydyttävää ratkaisua. Meillä jokaisella on siitä omakohtaista kokemusta. Olemme olleet sen uhreina mutta – uskaltaisin väittää – myös tekijöinä. Se, mitä me ymmärrämme pahaksi, on vahvasti aikaan, kulttuuriin ja uskontoon sidottu. Meille jokin asia voi olla jopa hyve, vaikka jokin toinen kulttuuri lukee sen pahaksi. Mutta vaikka karsimme kaikki yksityiskohtien epäolennaiset oksat hyvän ja pahan tiedon puusta, niin jäljelle jää vahva runko – tukki, malka (=kurkihirsi), joka vaatii meiltä omakohtaista ratkaisua.

Jeesus väitti, että tuo malka on meidän omassa silmässämme, ja se sumentaa näkömme. Se malka tulee siitä, kun tuomitsemme toisia pahoiksi ja olemme anteeksi antamatta. ”Millä mitalla mittaatte, sillä teille mitataan”, hän totesi. Hän tarjosi ratkaisuksi pahan vastustamattomuutta: pahaa vastaan ei pidä taistella vaan voittaa se hyvällä.

Mehän nimitämme pahaksi esimerkiksi sairauksia, vastoinkäymisiä, onnettomuuksia, luonnonmullistuksia. Usein kuitenkin ne yksilön elämässä ovat myös voineet johtaa arvojen uudelleen valintaan, ja sitä kautta parempaan, onnellisempaan elämään. Paha kääntyykin hyväksi. Vastaavasti voimme uskoa tekevämme hyvää, ja se kääntyykin pahaksi. Hyvänä-pahana esimerkkinä Irakin sota. Hyvää tarkoittavat tietämättömät ihmiset ovat saaneet ja tulevat saamaan paljon paha-aikaa.

Avainsana on tietämättömyys. Vielä emme ole syöneet tarpeeksi hyvän ja pahan tiedon puusta hedelmiä

tunnistaaksemme ne toisistaan. Vuosituhat toisensa jälkeen ovat uskontojen perustajat, suuret opettajat yrittäneet kertoa siitä, miten erotamme hyvän pahasta, mutta me olemme niin kovakorvaisia, että emme suostu heitä kuulemaan. Uskomme itse tietävämmme paremmin ja saamme sitten kärsiä ja järsiä tekojemme kitkeriä hedelmiä. Tästä varsinkin Buddha kehotti pyrkimään pois. Hyvä tarkoitus ei pyhitä pahoja tekoja eikä pelasta meitä kohtaamasta tekojemme seuraus-
rauksia.

Ruusuristiläinen elämänyymmärrys perustaa oppinsa Vuorisaarnan etiikkaan. Se avaa pahan probleemia uudella tavalla ja viitoittaa tietä uuteen tietoisuuteen ilman malkaa silmässä. Meidän tulisi valita tie'toinen.

Tuosta toisesta tiestä on ilmestynyt suurenmoinen kirja. Se on Kristillisten mysteerien tiet, jonka ovat kirjoittaneet Manfred Schmidt-Brabant ja Virginia Sease. Kirja on Antroposofisen Liiton kustantama. Se koostuu kahden edellä mainitun pitämistä esitelmistä Santiago de Compostelassa vuonna 1997. Kirja avaa kristillisten mysteerien perustoja lähtien Salomosta (n. 950 e.Kr.), Saaban kuningattaresta ja Hiramista. He ovat Vanhan testamentin henkilöitä, jotka varsinkin vapaamuurareille sanovat paljon. Siitä tie jatkuu Kreikan mysteereihin, Ateenan koulun perustamiseen, joka toimi hämmästyttävät 900 vuotta ja gnostikoihin, Graalin mysteereihin – Titurel-Parsifal-Klingsor, kataareihin, Temppeleherroihin, Christian Rosenkreutziin ja ruusuristiläisiin, teosofiaan ja antroposofiaan. Siis lähes 3000 vuoden katsaus mysteeri-
virtauksiin, jotka ovat vaikuttaneet enemmän taikka vähemmän salassa läntiseen, eurooppalaiseen kulttuuriin ja sitä kautta myös Amerikkaan.

Syvää henkistä tietoa ja opetusta on aina ollut tarjolla myös täällä, ei vain idässä ja Intiassa. Luin kirjaa todella innoissani, eikä sitä olisi millään tahtonut lopettaa. Kahden vanhan ja viisaan antroposofin tietämys ja paneutuminen aiheeseen häikäisee, se tempaa mukaansa. Ilokseni löysin kirjasta Rudolf Steinerein positiivisen määritelmän H. P. Blavatskyn työstä. Kirjassa todetaan (s. 186): ”Rudolf Steiner kuvaa häntä ’maailman tapahtumaksi’ ja sanoi hänestä julkaisemattomissa muistiinpanoissaan: ’Helena Blavatsky avasi henkisen elämän portit ja tätä tosiasiaa tarkasteltaessa kaikki mitä on sanottu puolesta ja vastaan häviää äärettömän pieneksi’.”

Olen todella iloinen löydettyäni tämän lausunnon. Tätä tunnustusta Pekka Ervast kaipasi Steinerilta. Ervast korosti näkemyksensä, että H. P. B. oli se, joka 1800-luvulla teki sen okkulttisen työn, jolle Viisauden Mestarit etsivät tekijää ihmiskunnasta 150 vuotta. He löysivät H. P. B:n, jolla oli puutteensa, kuten he toteavat Viisauden Mestareiden kirjeissä. Hän oli kuitenkin paras mahdollinen siihen hetkeen ja aikaan. Siksi H. P. B:n arvo ja merkitys ihmiskunnalle ovat valtavat.

Teosofia puhuu Aikain Viisaudesta, joka on kaikkien uskontojen ja todellisten henkisten opetusten taustalla oleva tietoisuus. Se on Taivasten Valtakunnan, nirvanan tietoisuutta. Siinä pahakin katoaa ohime-neväksi episodiksi ihmiskunnan matkalla kohti valoa ja suurempaa kirkkautta. Jeesus antoi meille omalla elämällään esimerkin suhtautumisesta pahaan. Sitä ei voi kieltää, mutta sen voi voittaa sanomalla: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät.”

UUTTA RUUSU-RISTI -TOIMINTAA!!!
Kts. s. 32 Ruusu-Ristin Turun esitelmät.

Ei pahaa pahalla

Pekka Ervast

Nykyiset tapahtumat Venäjällä ja äskettäin meillä Suomessakin ovat sitä laatua, että jokainen ajatteleva ihminen kauhistuen kysyy itseltään, ovatko murha ja väkivalta ja verinen veljessota ainoa keino, millä vanhuuttaan lahonnut yhteiskuntamuoto on puhdistettavissa ja uudistettavissa. Onko paha ainoastaan voitettavissa pahalla? Eikö ole olemassa mitään muuta keinoa? Ovathan kaikki viisaat jumalanmiehet julistaneet järkähtämättömänä totuutena, että ainoastaan hyvä voittaa pahan, että ainoastaan rakkaus voittaa vihan, että ainoastaan ylevämielinen rauhallisuus voittaa väkivallan. Ja tuntuuhan itsestään selvältä, ettei tarkoitus pyhitä keinoja! Jos kerran päämaali on rauha, rakkaus, sopusointu ja onni, kuinka se olisi saavutettavissa veristen taistelujen, vihan, veljesriitojen, kyynelten ja huokausten kautta?

Tämä on ihmiskunnan iänikuinen läksy. Jokaisen yksilön povessa piilee onnen kaipuu, koko ihmiskunnan sydäntä elähdyttää toivo kerran päästä luvattuun maahan, kerran saavuttaa onni, jota ainoastaan laupeuden kyöneleet kustuttavat. Mutta kuitenkin ei yksilö eikä ihmiskunta luovu etsimästä sitä onnea väkivallalla, taistelulla ja kamppailulla. Päämaali on useilla selvänä, mutta keinoja tuskin kukaan oivaltaa. Kuuroille korville ovat viisaat huutaneet. Yhäti vain ihmiset kuuntelevat himojensa myrskyisiä ääniä. ”Tapa, tapa!” kaikuu oikeutettuna käskynä joka taholta, ja ne, jotka koettavat puhua järjen kieltä, sydämen kieltä, omantunnon kieltä, ne ovat toisten mielestä haaveilijoita.

Näin ollen on selvä, että toistaiseksi valankumoukset ovat historiallisia välttämättömyyksiä. Sorto yhdeltä puolen herättää katkeruutta ja vihaa toisaalla. Kuinka se

katkeruus ja viha voisi lauhtua muuten kuin vereen ja koston? Vaarallista on leikkiä inhimillisten intohimojen kanssa. Se on jousen jännittämistä omaa itseään kohti.

Yhtäkaikki on juuri haaveilijoiden pieni etuvartiosto ihmiskunnan varsinaisena toivona. Sillä joskin heidän äänensä vielä on heikko, joskin heidän vaikutusvoimansa on mitätön, on se kuitenkin päivä päivältä kasvava ja varttuva ja lopulta heidän ohjelmansa tunkee läpi kaikkien mielten, sillä päivä kerran nousee, jolloin ihmiskunta ei enää luota ”vanhoihin taattuihin keinoihin”. Sitä päivää odotettaessa on ylen tärkeää, että haaveilijoiden ”pikkuinen lauma” pysyy uskollisena loppuun asti.

Mikä sitten on heidän ohjelmansa? Mikä on se hyvä ja rauhallinen keino, jolla he tahtovat voittaa maailman vääryydet?

Kuulkaamme, mitä H. P. Blavatsky sanoo:

”Jos koettaisimme ajaa läpi valtiollisia muutoksia, ennen kuin olemme voineet uudistaa ihmisluontoa, on tämä aivan kuin jos kaataisimme uutta viiniä vanhoihin leileihin. Täytyy opettaa ihmisiä sisimmässä sydämessään tuntemaan ja tunnustamaan oikeita, totisia velvollisuuksiaan toisiaan kohtaan, sitten itsestään häviävät vanhat vallan väärinkäytöt ja kansallispolitiikan väärät lait, jotka perustuvat yhteiskunnalliseen ja valtiolliseen itsekkyyteen. Vähäjärkinen on puutarhuri, joka leikkaamalla koettaa poistaa myrkyllisiä kasveja kukkalavastaan, sen sijaan että kiskoisivat ne juurineen pois. Mahdoton on saada aikaan pysyväinen valtiollinen uudistus, kun samat itsekkäät ihmiset edelleenkin johtavat asioita.” (The key to Theosophy, s. 156.)

Ihmisten täytyy muuttua, täytyy valistua! Kas siinä haaveilijoiden, mutta myös

kaikkien viisasten neuvo. ”Mutta eiväthän ihmiset voi enkeleiksi muuttua”, väitetään tähän. ”Jos jätte odottamaan yhteiskunnan uudestisyntymistä siksi kunnes ihmiset ovat tulleet täydellisiksi, saatte odottaa maailman loppuun saakka, eikä sittenkään se päivä ole koittava!”

Hyvin mahdollista, vastaavat haaveilijat, mutta kysymys ei olekaan täydellisistä ihmisistä ja enkeleistä. Mitä täydelliset ihmiset ja enkelit välittäisivät yhteiskuntamuodoista, mikäli se koskee heitä itseään! Kyllä enkelit aina ja joka paikassa tulevat toimeen. Kysymys onkin tavallisista ihmisistä. Kysymys on siitä, että ihmiset ylipäänsä tarvitsisivat parempia, luonnollisempia, terveellisempiä, oikeudellisempia, vapaampia, rehellisempiä olosuhteita voidakseen kehittyä ja olla onnellisia. Ja näitä oloja saavuttaakseen heidän täytyy muuttua, valistua, herätä.

Mutta millä tavalla? Ainoastaan siten, että ymmärtävät ja koko sielullaan käsittävät, että pahaa ei voiteta pahalla, että väkivaltaa ei poisteta väkivallalla. Kaikissa ihmisissä on herätettävä halu parempaan; kaikki ihmiset, niin ”ylhäiset” kuin ”alhaiset”, on saatettava ikävöimään onnea ja tyytyväisyyttä ja vapautta – kaikille.

Se suuri ja mahtava keino, joka yksin vie toivottuun päämaaliin, on ihmisten sisäinen mielikuvituselämä. Koko luonto, koko yhteiskunta on ajatuksen eli mielikuvituksen tuotetta; jos muutoksia tahdotaan aikaansaada, on tämä mahdollista ainoastaan mielikuvituksen avulla. Mielikuvitus – lennukas, itsetietoinen ajatus – on luonnon suurin voima.

Mielikuvitus on pitkiä aikoja kulkenut määrättyä latuaan; nyt se monissa ihmis-

sä on alkanut uurtaa itselleen uusia uria. Mutta ennen kuin se kasvaa niin suureksi virraksi, että se tempaa kaikkien mielet mukanaan, ei se aikaansaa pysyvää muutosta.

Mielikuvituksen tie on tosi toiminnan tie, ja kuitenkin se vielä monen mielestä on hidas: sillä aikaa kun toiset ”ajattelevat”, kärsivät toiset vainoa ja vääryyttä. Olkoon, mutta eivätkö väkivaltaiset keinot luo kärsimystä? Ja ennen kaikkea: väkivalta ei vie päämaalin, mutta ajattelu ja mielikuvitus on voitostaan varma. Eikä suinkaan tämä tie ole työtöntä! Mitä muuta se on kuin työtä? Työtä aamusta iltaan, hiljaista työtä, herätystyötä! Se työhän on sosialistisen liikkeen alkuperäinen, varsinainen ohjelma.

Ja näkymättömän maailman kannalta katsoen mielikuvituksen tie – kaukana siitä, että olisi hidas – onkin kaikista nopein tie. Miksi? Sen tähden, että se kansa, joka uskaltaa kulkea hyvän tietä, vetää luoksensa suuria sieluja. Ja kuta enemmän suuria sieluja kansan keskuuteen syntyy, sitä valoisammaksi ja itsetietoisemmaksi ja nopeammaksi käy sen kansan tie ”luvattuun maahan”.

Onnellinen siis se kansa, joka valitsee ”mielikuvituksen” rauhallisen tien; jos sen kansan keskuudessa tapahtuu vallankumouksia, ovat nekin rauhallista laatua.

Onnellinen se kansa, joka uskaltaa luottaa henkisiin voimiinsa, joka ei tartu miekkaan, ettei se miekkaan hukkuisi, vaan joka laulun ja sanan taikavoimalla karkottaa sorron ja vääryyden pimeät peikot. Onnellinen se kansa, sillä se on kuolleista nouseva ja kirkastuva ja kulkeva tulen kautta vahingoittumatta.

Oi, onko historia näkevä sitä näytelmää?

Omatunto 1906

Totuus pahasta

Pahan evoluutio – alustus Kreiviläs-
sä 19.8.2007

Tarja Pursi

Pahan arvoitusta on pohdittu aikakausien ajan, ja edelleen tämän päivän maailmassa pahan ja siitä johtuvan kärsimyksen ongelmaan etsitään ratkaisua kiihkeämmin kuin koskaan.

Pahan ongelma voisi opettaa meille paljon, jos vain voisimme ymmärtää sitä; toisin sanoen pahan mysteeriin on kätkeytynä mittaamattoman arvokas totuus. Voisi sanoa jopa, että totuus eli hyvä selviää pahan avulla, sen kautta: erottamalla todellinen epätodellisesta, jalostamalla karkea hienommaksi. Tulevaisuuden hyvä on näin ollen verhoutuneena pahaan.

Pahan ongelma voisi opettaa meille paljon, jos vain voisimme ymmärtää sitä; toisin sanoen pahan mysteeriin on kätkeytynä mittaamattoman arvokas totuus. Voisi sanoa jopa, että totuus eli hyvä selviää pahan avulla, sen kautta: erottamalla todellinen epätodellisesta, jalostamalla karkea hienommaksi.

Mistä paha saa alkunsa?

Blavatskyn kirjassa ”Esoterisen filosofian perusteet” kerrotaan kaiken olemassaolon perimmäisestä Ykseydestä, Ehdottomasta Todellisuudesta, joka edeltää ilmennyt, ehdollista olemassaoloa. Tämä Yksi Ainoa Olemassaolo on jakamaton, sillä ei ole määritteitä – ei siis hyvää eikä pahaa. Mutta kun ilmennyt maailmankaikkeus saa alkunsa, se on mahdollista vain rajoittamisen kautta. Jakautumisen kautta saavat alkunsa erilaisuudet; edelleen erillisyyt ja rajoittuneisuus sisältävät itsessään epätäydellisyyden, koska ne ovat osia kokonaisuudesta ja vain kokonaisuus voi olla täydellinen. Rajoittuneisuus ja

epätäydellisyys ovat siis ehtona ilmenneelle maailmankaikkeudelle!

Kun pohdimme sitä, missä paha ilmenee, emme voi nimetä erillisiä, epätäydellisiä olentoja itsessään pahoiksi. Paha kuten hyväkin ilmenee vasta olentojen ja asioiden keskinäisissä suhteissa. Paha ei näin ollen ole absoluuttista, sillä ei ole omaehtoista olemassaoloa. Suhteellisuudessaan paha on väliaikaista, se vaihtelee ajan kuluessa, tapahtumien ketjussa eli ilmenneen maailmankaikkeuden kehitysprosessissa. Se, mitä kutsumme pahaksi tietyssä ajassa tai paikassa, voi toisenlaisissa olosuhteissa olla kehitystä edistävä tekijä ja päinvastoin.

Määriteltäessä hyväksi kaikki se, mikä toimii sopusoinnussa Suuren Lain kanssa (= luonnonlait, mukaan lukien korkeahemman elämän lait) tuhlaamatta energiaa, ja toisaalta pitäessämme pahana sitä, mikä toimii lakeja vastaan, huomaamme mielen-

kiintoisen asian. Nykyisessä kehitysvaiheessa esim. kärsimystä synnyttävä itsekkyyt ja materiaan kiinnittyminen ovat varhaisemmassa kehitystasossa palvelleet ”lainkuuliaisesti” kehitysprosessia. Toisin sanoen ne ovat olleet hyviä ominaisuuksia alaspäin suuntautuvalla kaarella, ”materiaan laskeutumisen” aikana, mahdollistaen erilaistumisen.

Koska olemme jo astuneet kehityksensä nk. ylöspäin menevälle kaarelle, jossa tietoisuus samaistuu henkeen eli elämään, itsekkyyt ja oman edun tavoittelu synnyttää epäharmoniaa hidastaessaan kehitystämme kohti yhden, yhteisen elämän tiedostamista mitä erilaisimmissa muodoissa. Hyvä tai

paha vaihtelee näin ollen kehitysasteestamme riippuen. Mitä tietoisempia olemme, sitä suurempi on vastuumme jokaisesta tuesta ja ajatuksesta.

Annie Besant on kuvannut kirjassaan Dharma ilmenneen maailmankaikkeuden kehkeytymistä:

”Moninaisuus on ilmenneen universumin pääajatus, aivan kuten Ykseys on tunnusomaista Ilmentymättömälle.” Ja edelleen: ”Suuren Suunnitelman mukaan universumin täydellisyys saavutetaan mitä moninaisimpien osien työskennellessä harmonisena kokonaisuutena. Ääretön määrä erilaisuuksia sekä lukematon määrä niiden yhdistelmiä toinen toisensa kanssa tuo ilmi Jumalallista ajatusta, kunnes koko idea on saavuttanut täyden ilmauksensa.”

Luonto moninaisuudessaan sulkee syliinsä niin kivi-, kasvi- ja eläinkunnan kuin ihmisenkin. Teosofian kautta olemme tutustuneet myös erilaisiin, meille usein näkymättömiin olentoluokkiin, kuten erilaiset elementaalikunnat sekä ihmiskehityksen läpikäyneiden olentojen mahtavat joukot. Kaikkien näiden olentoluokkien joukossa näyttää ainoastaan ihminen tietoisesti aiheuttavan pahaa. Mistä tämä johtuu?

Blavatskyn mukaan maailman kehitys

mista käyttövälineistämme kuten astraalili- ja mentaalikehostamme sekä vielä niitäkin hienommista verhoistamme. Tältä osin aine on meissä jo saavuttanut ohuemman ja hienomman olomuodon, kun se taas universumin mustissa aukoissa esiintyy äärimmäisen tiiviinä.

Älyn eli tiedostamisen suhteen olemme myös kehittyneempiä verrattuna eläin-, kasvi- tai kivikuntaan, joista viimeksi mainitussa tajunta rajoittuu kemiallisiin reaktioihin.

Mutta kun tarkastelemme henkistä eli monadista kehityslinjaa, huomaamme sen tosiasian, että ihmisessä Monadi eli ”ykseys” on saavuttanut ala-ääripisteensä. Jokainen ihminen on yksi, erillinen säde tästä jumalallisesta Valosta, kun taas koko kivikuntaa hallitsee sama säde. Edelleen kasvikkunnassa yksittäinen monadinen säde sulkee sisäänsä kokonaisen kasvilajin ja eläinkunnassa, korkeampien eläinten kohdalla, sama säde vaikuttaa useampaan yksilöön.

Yksilöllisempinä kuin mitkään muut luomakunnat olemme näin eniten erillämme jumalallisesta ykseyden kokemisesta. Mutta tässä piilee toisaalta ihmiseksi syntyminen ainutlaatuinen mahdollisuus – mahdollisuus tietoisesti ja vapaasta tahdostamme,

*Ilman vastusta mikään kehitys ei ole mahdollista;
kaikki kasvu ja kehitys on tulosta vastusharjoittelusta.
Se on työskentelyä vastustavaa voimaa vastaan.*

etenee kolmella rinnakkaisella linjalla: fyysisellä eli aineen kehittymisellä, älyllisellä eli tietoisuuden laajenemisella sekä henkiselällä (monadisella) eli ykseys-ymmärryksen saavuttamisella.

Kun tarkastelemme nykypäivän ihmiskuntaa, huomaamme, että fyysisen kehomme aine on enemmän tyhjää tilaa kuin tiivistä ainetta, puhumattakaan hienom-

oman ponnistuksemme kautta saavuttaa Ykseys menettämättä yksilöllisyyttämme.

Buddhalaisessa viisaudessa on sanonta: ”Ihmiselämä on harvinainen kuin tähti päivätaivaalla.” Todellakin, ei Buddha, ei Krishna eikä Kristuskaan voi korvata yhtä ainutta syntynyttä ihmislasta.

Miten voimme toteuttaa tämän kallisarvoisen mahdollisuutemme? Ja miten maa-

ilmassa oleva paha liittyy tähän? Jos kaikki on lähtöisin Yhdestä Ainoasta – Jumalasta – mikä merkitys on kehitystä vastustavalla voimalla?

Ilman vastusta mikään kehitys ei ole mahdollista; kaikki kasvu ja kehitys on tulosta vastusharjoittelusta. Se on työskentelyä vastustavaa voimaa vastaan. Jokainen meistä harjoittaa fyysisiä lihaksiaan – joku käy lenkillä, toinen jumppaa tai joogaa, puhumattakaan kuntosaliharjoittelusta. Kaikki nämä toimivat vastusharjoitteluna: jopa se, että nousemme seisomaan, vaatii meiltä painovoiman voittamista. Samalla lailla luonteen jalostaminen eli henkinen kasvu on vastusharjoittelua. Painoina toimivat henkisessä harjoituksessa paheet tai kehittymättömyydet, niiden avulla kehitämme hyveet – henkiset lihaksemme. Tämän kautta ymmärrämme vastakohtien merkityksen. On mahdotonta kehittää rohkeutta, jos emme pelkää. Pelon on siis oltava läsnä, jotta voimme harjoittaa rohkeutta. Jokaisella hyveellä on vastavoimansa;

Voimme ajatella hyvettä toisensa jälkeen ja huomata, että ne kehittyvät vain vastustavan voiman voittamisella.

Tässä voidaan nähdä pahan merkitys Jumalallisessa Suunnitelmassa; paha mahdollistaa hyvän evoluution.

totuudellisuus–valheellisuus, myötätunto–viha, nöyryys–ylpeys jne. Voimme ajatella hyvettä toisensa jälkeen ja huomata, että ne kehittyvät vain vastustavan voiman voittamisella. Tässä voidaan nähdä pahan merkitys Jumalallisessa Suunnitelmassa; paha mahdollistaa hyvän evoluution.

Tarvitaan kuitenkin vielä jotain, joka tulee meitä ponnistellessamme täällä maailmankaikkeuden näyttämöllä. Tämä ”jokin” on voima – voima joka mahdollistaa koko maailmankaikkeuden olemassaolon. Se on Universaali Rakkaus. Se on aikaa, se on ti-

laa. Se antaa mahdollisuuden kehittyä jostakin johonkin.

Kaikella todellisella vahvuudella on juurensa heikkoudessa. Vain kokemuksen kautta saavutamme ymmärryksen; epäonnistumisien ja erehdysten kautta löydämme oikean tavan toimia. Tähän prosessiin tarvitsemme aikaa ja tilaa eli ymmärrystä ja rakkautta, joka mahdollistaa kasvumme. Kukaan ei uskalla olla heikko, jos hänen ympärillään ei ole rakkautta. Kukaan ei kasva todelliseen mittaan- sa olemalla ”maanpaossa” heikkouttaan.

Omaehtoisen kokemuksemme kautta myötätunto ja ymmärrys kehittyy meissä. Jokapäiväisessä elämässämme voimme olla Jeesuksen sanoin ”rauhantekijöitä” tuemalla kanssakulkijoitamme, antaen heille omalta osaltamme tilaa ja aikaa rauhassa löytää luova vastaus elämän asettamiin kysymyksiin. Tällä tavalla meillä on mahdollisuus kohdata toinen ihminen, myös itsemme, aidosti.

Askel askeleelta olemme toteuttamassa

Annie Besantin kuvaamaa sopusoinnussa värähtelevää kokonaisuutta. Jokainen riitasointu, epävireisyys on viritettävissä. Jokaiseen ongelmaan sisältyy ratkaisu. Vastaus on mahdollinen vain, jos esitetään kysymys.

Joku viisas on todennut, ettei rauhaan ole tietä. Rauha on jokainen askel.

Aatteiden harha

Alustus Balderin salilla 28.4.2007

Aija Tuukkala

Graalin ritarit kertovat tarinaa siitä, kuinka jokainen pyhä ritari voi ottaa yhden rikkomuksentekijän mukaansa. Älä siis itke minua äitini, sillä myös minä tarvitsen jonkun, joka auttaa minut ristiltä alas. Minä kutsun sitä aatteekseni. Aatteeni avulla olen etsinyt niitä työkaluja ja niitä voimia, joiden avulla löydän reitin henkeni synnyinseudulle. Joiden avulla voin elää vaikka olisin kuollut. Minä en syntynyt täydellisenä, vaan synnyin ainoastaan kykenevänä hyvään tai pahaan. Mutta myös minut on luotu pyhiä tarkoituksia varten. Se on minussa oleva valon vaatimus.

Onko aatteiden harha totta vai harhaa? Seminaarimme aihe on *Pahan evoluutio*. Sana *evoluutio* (lat. *evolutio*) merkitsee latinan kielestä suoraan suomennettuna *auki kääriminen*. Evoluutio sisältää kehityksen idean ja sen, että kehitys on asteittaista toimintaa, joka tapahtuu järjestelmällisellä tavalla. Tämän ensimmäisen alustuksen nimeksi on ”pistetty aika paha”... *Aatteiden harha*. Huomasittehan, että sana *aatteet* on monikkomuodossa ja sana *harha* on yksikömuodossa. Tästä saamme väittämän, että aatteita on monia, mutta niiden harha on yksi ja näin ollen myös yhteinen.

Ovatko kaikki aatteet sama tarina kerrottuna monella eri tavalla, monista eri hyveistä ja ihanteista käsin? Onko kaikkien aatteiden päämäärä sittenkin yhteinen? Onko kaikilla aatteilla ihanteena täydellinen ihminen? Vaikka aatteet ja ihanteet näennäisesti eroavat toisistaan, onko olemassa suuri totuus siitä, että olemme kaikki työntekijöitä saman henkisen päämäärän saavuttamiseksi? Voiko tämä hengen yhteys loistaa valona kaikissa ihmisissä?

Aatteiden ykseys

Ihanteet ja henkiset aatteet valaisevat meitä sekä antavat meille ilmenemisen voiman ja mahdollisuuden. Ilmentyäkseen ja toteutuakseen aate sisältää aina jonkin muodon. Onko niin, että näiden muotojen erilaisuudessa piilee ja ilmenee yhteys? Voiko kaikkien vaihtelevien muotojen takana olla olemassa yhdistävä elämän periaate? Onko kaikissa elävissä olennoissa säie ykseydestä?

Älyllisen ajattelemisen vapaus saa meidät muodostamaan käsitteitä. Muodostamme tieteellisiä, taiteellisia, filosofisia, uskonnollisia ja henkisiä käsitteitä, spekulatioita, dogmeja, järjestelmiä, uskomuksia ja epäilyksiä. Ajatellessamme omaan elämänsä katso- mukseemme sopivaa aatetta luomme siihen ajatuksellisen mentaalisen yhteyden. Mikäli olemme liittyneet johonkin aatteelliseen järjestöön tai järjestelmään, olemme myös sitoutuneet yhteiseen työhön. Tämä sitoutuminen auttaa meitä kulkemaan ihanteidemme mukaista hyveiden tietä. Vaan kun ajattelemme hyvettä, myös pahe tulee määritellyksi.

Nykyisin me tiedämme salaisuuksia, joita ennen opetettiin vain mysteerikouluissa. Hyvä on! Ajatelkaamme myös hyvän ja pahan takana olevaa yhteyttä, sillä juuri siellä piilee ykseyden ylhäinen mysteeri, joka liit-

tää yhteen kaikki vastakkaiset laadut.

Kosmisella ilmennyksen tiellä oleva ihmisen tietoisuus käy läpi kaikki asteet tietämättömyydestä täydelliseen itsetietoiseen toimintaan maailmankaikkeuden palveluksessa. Onko ihmisen mahdollista saavuttaa henkisiä tasoja kulkematta aineen kautta, voittamatta sitä ja muuntamatta sitä hengen voimain ilmenemisvälineeksi? Onko aine olemassa hengen vuoksi ja onko henki olemassa aineen vuoksi?

Varjon vangit

Entä mitä on harha? Harha on kosminen voima, joka saa aikaan ilmenneen olemassaolon ja tekee mahdolliseksi siihen kohdistuvat havainnot. Se ei ole muuttumaton ja ikuinen, vaan se on muutoksen alainen ja sillä on alku ja loppu. Harha on kuin muotoaan muuttava heijastus tai varjo, se on kuin esine valkoisen verhon takana. Esineen varjo lankeaa verhoon, mutta todellinen esine pysyy näkymättömänä. Myös aatteet ja ihmiset voivat olla kuin totuuden varjoja, jotka heijastuvat valkoiseen verhoon.

Kuuluisassa luolavertauksessaan Platon puhuu Sokrateen suulla vangeista, jotka eivät ole voineet nähdä itsestään ja toisistaan muuta kuin varjot, jotka heittäytyvät tulen valossa vastapäiselle luolan seinämälle. Vangit pitävät totuutena vain esineiden varjoja. He menisivät päästään pyörälle, jos heidät pakotettaisiin katsomaan tuleen päin ja heille kerrottaisiin, että se mitä he ennen näkivät oli pelkkää harhaa. Platon opettaa, että vangit tarvitsevat totuttelua ennen kuin pystyvät katsomaan suoraan tuleen tai näkemään mitään luolan ulko-

puolella olevaa. Ensin vangit kykenevät näkemään varjot, sitten vedestä heijastuvat ihmisten ja muiden olioiden kuvajaiset ja lopuksi oliot itsensä. Tämän jälkeen he voivat siirtyä katselemaan taivaan ilmiöitä, itse taivasta ja aurinkoa.

Platon jatkaa, että kiipeäminen ylös luolasta ja ylhäällä avautuvien näkymien katseleminen kuvaa sielun kohoamista ajatuksella tavoitettavaan maailmaan. Ajattelun maailma on kaiken oikean ja hyvän aiheuttaja. Näkyvässä maailmassa se synnyttää valon ja sen valtiaan, ajatuksella tavoitettavassa maailmassa se synnyttää totuuden ja järjen. (Platon: Valtio, 7. kirja).

Harhan evoluutio

Harha on siis jotakin, mikä sisältyy kaikkiin rajallisiin olentoihin, muotoihin ja asioihin. Kaikella olemassa olevalla on ainoastaan suhteellinen todellisuus, joka riippuu havaitsijan havaintokyvystä – havaitsijan, joka myös itse on vain heijastus verhon takaa. Havaitut asiat ovat siis yhtä todellisia hänelle kuin hän on itse todellinen. Kun kehitymme havaitsemisen ja tiedostamisen kyvyssämme, ymmärrämme että me olemme pitäneet heijastuksia todellisuuksina. Tiedostamisen kyvyn kehittyminen on kuin jatkumo peräkkäisiä heräämisiä, ja vasta sitten olemme vapaita harhoista, kun olemme saavuttaneet ehdottoman tiedostamisen kyvyn ja yhdistäneet oman tajuntamme siihen.

Harhan kokemus on todellisuutta sellaiselle tajuavalle ihmiselle, jonka tajunta viihdyttää tämänkaltaisella harhan tasolla. Onko harha siis olemassa vain ihmiselle, joka

❖ *Entä sitten aatteiden harha?*

❖ *Onko se paha?*

❖ *Vai onko kenties erillisyyks se harha joka ilmentää, että juuri minun aatteeni on jotakin totuudellisempaa, suurempaa ja jalompaa kuin muut?*

itse on harhaa? Harha voi olla myös jotakin saavuttamatonta, epätodellista, kenties lumottua tai valheellista. Onko niin, että vain totuuden tieto voi karkottaa tietämättömyyden ja harhan?

Erillisyyden harha

Entä sitten aatteiden harha? Onko se paha? Vai onko kenties erillisuus se harha joka ilmentää, että juuri minun aatteeni on jotakin totuudellisempaa, suurempaa ja jalompaa kuin muut? Onko niin, että minä voin ihailla aatteellisen työni oikeaoppisia tuloksia sekä samaistua tai kiintyä niihin ja olla itsestäni aatteellisen ylpeä? Kuljenko yksilöllisen autuuden tietä? Onko se usein kuuluva tuttu ääni, joka sanoo ”*minä tiedän*”, minun oma ääneni?

Vaikka hädin tuskin pysyn kasassa aatteeni tai omin avuin, siitä huolimatta ei kannata pidättää henkeä, vaan on tehtävä se mitä aikakausi ja valo minulta vaativat. On opittava murtamaan leipä jota syö ja on opittava kumoamaan oman olemuksensa

pysty edistymään, jos me ihmiset emme tee omaa osuuttamme.

On opittava katsomaan itseään, tuota puhuvaa olentoa, mutta ei enää verhon takaa harhan ja kuvastimen tavoin, vaan kasvoista kasvoihin. On opittava katsomaan omaa olentoaan kuin henkisestä maailmasta käsin koko totuudessaan. Tämä on vakava hetki, erittäin vakava. Kykenenkö punnitsemaan oman olentoni henkiset hedelmät?

Alempi kynnyksen vartija

Ajattelun voimien kanssa ei kannata olla ylimielinen. Niiden yläpuolella on toinen taso luonnon ja luomakuntien tiedosta. Onko niin, että minä itse voin estää itseäni astumasta henkiseen maailmaan? Onko niin, että ensimmäisen henkisen maailman olennon kohtaaminen on oman olemukseni kohtaaminen sen todellisessa hahmossaan? Onko minussa itsessäni vartija, joka tarkkailee henkisen maailman kynnyksellä?

Ikään kuin irtoaminen tapahtuisi sisältäpäin. Ikään kuin kaikkien menneiden elä-

Paheet ottavat itsenäisen olennon muodon

ja sallivat minun katsella itseään.

Ja se ei ole mikään kaunis näky.

Olenko tähän asti kantanut tätä kaikkea näkymättömänä itsessäni?

malja. Meidän on ihmiskuntana annettu katsella maapalloa ja meidän on annettu tietää, että tämä planeetta on tehtävä, joka kuuluu meille. Meidän annetaan katsella ylhäältäpäin, mutta työ meidän on tehtävä alhaalla ja itse.

Aatteiden eettinen alue on se missä tämä työ tehdään, se mikä tulee korkeammalta ja tarvitsee korkeampaa. Me emme ole täällä yksin. On olemassa myös henkisiä olentoja ja hierarkioita, jotka odottavat ihmisten ottavan henkisiä askeleita. Myöskään he eivät

mien hyveet ja paheet paljastuisivat. Onko tämä karmallisen korvauksen laki? Korjaako Kosmos kaiken? Ikään kuin kaikki hyveeni ja paheeni irtautuisivat minusta ja asettuisivat persoonallisuuteni ulkopuolelle. Paheet ottavat itsenäisen olennon muodon ja sallivat minun katsella itseään. Ja se ei ole mikään kaunis näky. Olenko tähän asti kantanut tätä kaikkea näkymättömänä itsessäni? Myös hyveeni irtoavat minusta, jättävät minut tyhjin käsin ja tönäisevät minua eteenpäin astumaan kynnyksen yli.

Kun olen astunut kynnyksen toiselle puolelle, näen kuin olentoni seisovan vartijana rinnallani. Jos ajattelen paheellisesti tai toimin itsekkäästi, niin vartijaolentoni muuttuu fariseukseksi. Jos ajattelen hyveellisesti tai toimin eettisen arvokkaasti, niin vartijaolentoni muuttuu ritariksi. Olen itse tämän henkisen olentoni alkusyy ja olen itse vastuussa omasta toiminnastani. On kuin itse valaisisin pimeyteni. Enää ei riitä, että toimin vain itseni hyväksi, minun on tietoisesti toimittava laajemman kokonaisuuden hyväksi. Tähän asti olen toiminut yksilönä, mutta nyt on sulauduttava kokonaisuuteen. Saavutettu elinvoima on jaettava toisten kanssa. Muuttuuko saaminen antamiseksi ja antaminen saamiseksi – vai ovatko ne kenties sama asia?

Lupaus veljeydelle

Veljistämme erilleen kulkien emme voi edistyä. Me emme ole erillisiä olentoja; me olemme osa kokonaisuutta, ja kaikkea valvoo ”samankaltaisuuden laki”, toisen vetovoima toiseen. Ajatus erillisyydestä saa meidät unohtamaan, että sama kosminen kehityslaki, joka on tuonut meidät nykyi-

seen yksilöllisen erilaistumisen vaiheeseen, johdattaa meidät vähitellen alkuperäiseen erilaistumattomaan tilaan. Se on lupaus veljeydelle.

Hän on luvannut lähettää meille tulen, kun työmme on alkanut. Kulkiessaan lävitsemme tämä tuli muuttuu valoksi. Maailmankaikkeuden voimat alkavat kulkea kauttamme. Ne samat suuret mystiset voimat, jotka synnyttävät aurinkokunnat ja lähettävät planeetat kiertämään ratojaan. Tämä on elävän tulen voima, eikä sitä ole annettu meille hävittämistä vaan rakentamista varten. Meidän kaikkien velvollisuus on muuntaa tämä tuli valoksi. Vaikka maailma haluaa suojautua valolta, mikään ei jää valon ulkopuolelle

Jonakin aamuna, jonakin keväisenä aamuna, auringon kohotessa taivaalle minä käärin verhoni auki. Nasaret nukkuu vielä kun Graalin ritarit kulkevat ratsain halki Juudean vuorten. Verho on auki ja minä katselen henkeni synnyinseutua, se on ristin muotoinen. Näen myös työkaluni, se olen minä itse – ja voimani, se on Veljesrakkaus.

Niinpä monet koettelemukset ja taistelut läpikäytyään henki kulkee kohti voimaa ja valoa
saavuttaen vihdoinkin monien vaiheiden ja pitkän ajan jälkeen täydellisyyden huiput.

Eikö jalokivi, joka lokaan poljetaan, olekin arvoltaan aina yhtä kallis?
Ja eikö vanhassa kuhmuksessa lampussa palakin puhdas öljy?

Axel Fredenholm ”Tilitys elämälle”

Fuseli: Painajainen

Aatteiden harha

Alustus Kreivilässä 19.8.2007

Kauno Mannonen

Olemmeko me teosofisen aatemaailman omaavat tarvinneet sata vuotta täällä Suomessa, ennen kuin alamme toteuttaa yleisen veljeyden aatetta käytännössä teosofienkin kesken? Mistä on pohjimmiltaan kysymys, kun olemme saman aatteen kannattajat eriytyneet eri seuroiksi? Onko aate mennyt aateskelun kautta harhateille? Mitä ovat siis aatteiden harhat?

Eläkkeellä ollessa menee helposti päivä aatellessa, toinen päätä käännellessä. Teosofinen aatekin jää useimmiten vain aateskeluksi eikä johda monestikaan sen enempään.

Ovatko aateskelut siis aatteiden harhoja, sillä ajatukset toimivat tässä dualismissa, joka on suuri havaintojemme ja ajatustemme luoma harhojen maailma. Sitäkö mahdollisesti yhteinen teosofinen aateskelumekin vain on? Ehkäpä se on niin kauan harhaa, kun se on vain meidän ajatuksissamme, sillä ajatukset liikkuvat vain tässä dualistisessa harhojen maailmassa.

Asia muuttuu, kun pääsemme tajunnassamme lähemmäksi asioiden syntysanoja. Syntysanat löytyvät vain jumalaisen tajunnan eli viisauden maailmasta. Onko inhimillinen kehitys sitä, että ihminen alkaa yhä enemmän ottaa vastaan tajunnassaan jumalaisia aatteita? Onhan sanottu, että henkinen kehitys on tajunnan kehitystä.

Tajunta on siis aivan muuta kuin ajattelu. Ajattelu ei yllä todelliseen aatteiden

maailmaan, ajatellut aatteet ovat vain aateskelua. Kaiken dualismin takana on ykseytajunta, josta kaikki on saanut alkunsa. Tämänhän me kaikki tajuaamme. Mutta voimmeko ymmärtää, mitä sitten tajunta ja aate eli idea pohjimmiltaan ovat? Meillä saattaa ehkä olla siitä välähdyksiä, mutta miten pukea se sanoiksi?

Alussa oli sana, ja sana oli Jumalan luona, ja sana oli Jumala, niin kuin Juhanneksen evankeliumin alussa sanotaan. Mitä sanalla tässä tarkoitetaan? Puhutaanko siinä synty-sanoista kuten Kalevalassakin? Voidaanko sanoa, että se sana on yhtä kuin jumalainen aate eli idea, jonka takana on jumalainen luomisen tahto ja voima? Onko se aate eli idea myös meissä mahdollisuutena, tässä Jumalan kuvassa, jossa se on yleensä pukeutunut vain aateskeluksi ja siten harhautunut?

Onko tämä vain harhaa, kun sanotaan: Sanan mahti Suomen voima, aatteen suuren aateloima? Voidaanko suuri aate tuoda ilmi esimerkiksi mahtisanoilla? Ja mitä nämä mahtisanat voisivat olla, joilla tietäjät saavat suuria aikaan? Lauloi vanha Väinämöinen: järvet läikkyyi, maa järisi, paa'et vahvat paukahteli, kalliot kaheksi lensi, kivet rannoilla rakoili.

Mistä tällainen jumalaisen tahdon voima on lähtöisin, pelkistä sanoistako?

Onko siinä päästy jo aineen idean eli syntysanojen hallintaan kuten mestarit, jotka jo hallitsevat aineen ja muotojen maailman harhan? Ei voi muuta sanoa, kuin että näinhän se kai on. Näin Platonkin jo aikanaan sanoi, että aatteet – ideat – ovat todellisuuksia. Kaikki ilmiöt tässä näkyvässä maailmassa ovat harhaa, kuvia ja heijas-

*Ihmisten hyvä on monesti vain vielä hyvin itsekästä,
ja ehkä siksi hyväkin aate lähtee helposti harha-teille.*

*Uskonnotkin, jotka ovat alkujaan lähtöisin jumalaisesta aatteesta,
ovat yleensä siitä harhautuneet fundamentalistiseen ismiin.*

tuksia aatteista, mutta aate on pysyväinen.

Onko sitten ollenkaan, vai mitä ovat ihmisten kautta ilmenneet aatteet ja miten ne eroavat todellisista aatteista? Ovatko ne pelkkää aateskelua vai voivatko ne, ja miten paljon, ilmentää ideain maailmaa?

Jos yhtäkkiä maailmasta katoaisivat kaikki tuolit ja tekin tipahtaisitte lattialle, niin mitä tehdä?

Meillä on tuolin idea jokaisella olemassa, ja kun jokainen käskettäisiin tekemään tuoli itselleen, niin olisi se moinen näky tuoleja, jokainen erilainen. Näin päästiin ideasta ilmiöiden harhaan, moninaisuuden todellisuuteen. Kun joukolla ihmisiä on yhteisiä ihanteita, voidaan sitä sanoa jo heidän aatteekseen. Jos se on tullut jumalaisesta ylevästä inspiraatiosta, kuten suurille tietäjille, se voi olla ihmisiä ylentävä, elleivät sitä ymmärtämättömät ajattelullaan alenna.

Tieteellisen älyn kehitys ei ole johtanut viisauteen, vaan itsekkyyteen yhtyneenä yhä rauhattomampaan ja vaarallisempaan maailmaan. Se on myös nuorin uskonto, ja siksi sen opinkappaleet ovat vielä kehityksen alaisia ja nopeasti vaihtuvia eivätkä vielä yllä kuin harvoin ikuisiin totuuksiin eli ideain maailmaan.

Uskoisin, että kaikki ihmisten aatteet alkujaan ovat hyvästä tarkoituksesta lähtöisin. Ihmisten hyvä on monesti vain vielä hyvin itsestä, ja ehkä siksi hyväkin aate lähtee helposti harhateille. Uskonnotkin, jotka ovat alkujaan lähtöisin jumalaisesta aatteesta, ovat yleensä siitä harhautuneet fundamentalistiseen ismiin. Ismillä tarkoitetaan sanakirjan mukaan aatetta, koulukuntaa, oppia tai teoriaa. Sodat ja terrorismikin lienevät aatteiden harhautuneita ääri-ilmiöitä.

Fundamentalistisista uskonnoista eli aateista materialistinen tiede lienee ateistisin. Sen alttarilla ja temppeleissä on tapettu terävällä älyllä enemmän henkeä ja henkiä

kuin minkään muun uskonnon temmellyskentillä. Se on luonut ihmisistä ateistisia materialisteja.

Tieteellisen älyn kehitys ei ole johtanut viisauteen, vaan itsekkyyteen yhtyneenä yhä rauhattomampaan ja vaarallisempaan maailmaan. Se on myös nuorin uskonto, ja siksi sen opinkappaleet ovat vielä kehityksen alaisia ja nopeasti vaihtuvia eivätkä vielä yllä kuin harvoin ikuisiin totuuksiin eli ideain maailmaan.

Hengentieteet ovat luonnollisesti poikkeus ja lähempänä tätä ideain maailmaa kuin materialistiset tieteet. Tieteen aatetta ja aateskelua kuitenkin tarvitaan kai vielä ihmiskunnan tässä kehitysvaiheessa, jolloin olemme kuin Joukahainen vajonneina materian suohon, oppiaksemme tämän suomme täysin tuntemaan ja aikanaan siitäkin, mikä on parasta meissä, luopumaan – ku-

ten Kalevala opettaa.

Mitä on sitten teosofian aate? Onko se verrattavissa uskonnollisiin aatteisiin ja vakaumuksiin? Olemmeko mekin vain uinahaneet ylevään teosofia-aatteeseen, kuten uskovaiset? Emme, moni vastaa mielessään, meidän tiedämme tämän perustuvan aikain jumalaiseen viisauteen, ja totuushan on uskontoja korkeampi. Mutta onhan kaikissa uskonnoissakin aikain viisautta ja jumalaisia totuuksia, ja vakavasti totuuteen pyrkiä ihmisiä. Eikö teosofiakin saata siten olla kuin ansa, kuten uskonnot, johon jäädään helposti paikalle polkemaan ja hokemaan tiettyjä dogmeja, ellei sitten lähdetä elämään sitä todeksi.

Teosofia ei ole saarnattava veljeysate vaan eletävää elämää, sanoi jo Blavatsky. Mutta näinhän ne uskontojenkin perustajat ovat opettaneet, vaikka seuraajat ovatkin siitä monesti harhautuneet. Ja ovat teosofitkin harhapolkuja tallanneet. Niin kauan, kun teosofia on vaikka kuinka ylevä filosofia ja oppirakennelma, on se yhtä kuin muutkin aatteiden aateskelun harhat.

Me alamme vasta ymmärtää, mikä on näiden teosofisten ylevien sanojen takana, kun me elämme ne todeksi jokapäiväisten kokemustemme käsittämisessä – kun ne eivät jää vain aateskeluksi, vaan jopa käsin toteutamme ne, kuten käsittää-sana opettaa.

Monet aatteet ja uskonnot, jotka ennen innoittivat ihmisiä toimintaan, ovat meidän päivinäimme menettäneet jo merkitystään eivätkä enää nykyihmistä liikauta. Ei ole enää käsitetty niitä, tai ne ovat jo sitten käytännön elämää. Eivätkö aatteet olekaan pysyviä ihanteita, vai ovatko toiset pysyväisempiä kuin toiset?

Meillä Suomen teosofeilla tämä veljeysaate on ainakin astunut askeleen eteenpäin käytäntöön. Tätähän me nyt toteutamme näillä yhteisillä kokoontumisillamme. Alamme jo ehkä sydämellämmekin ymmärtää yleisen veljeyden aatetta ja tarkoitusta? Mistä on siis pohjimmiltaan ollut kysymys, kun olemme saman aatteen kannattajat eriytyneet eri seuroiksi?

Varmaan pohjimmainen syy on siinä, että olemme ruvenneet liiaksi älyllämme pyrkimään emmekä ole antaneet intuitiollemme mahdollisuutta tuoda hengen maailmasta todellista tietoa veljeydenkään aatteesta. Terävä älymme on päässyt harhautamaan meidät toisistamme. Sitä se meidän aattemme harha kai lienee.

On tällä erollamme tietysti hyviäkin puolia ollut. Ei ole syntynyt hyviä tai huonoja seuroja, on vain jokaiselle sopivia. Me olemme hieman eri tavoin asioista kiinnostuneita, ja siksi on kai ollut hyvä jakaantua

sen mukaan seuroiksikin. Voisi sanoa vaikka eri looiseiksi, ja siksi meillä on paljon toisiltamme opittavaa.

Eino Leinon sanoin, kun hän kuvailee veljeyttä taivasmaailmasta käsin:

”Koska me olemme tulleet kukin eri teitä Totuuteen, on meillä myös paljon kertomista toisillemme. Eikä kukaan kuuntele toisen kohtaloita muuten kuin samalla myötä eläen niitä, eikä kukaan voi kertoa mitään sellaista, mikä ei yhtä hyvin olisi saattanut tapahtua meille jokaiselle. Kukin meistä on osa maailmansielua ja kuitenkin kokonaisuus. - - - Me olemme Jumalan ylin ilmestysmuoto, mutta silti ei mikään inhimillinen ole vierasta meille.”

Kaiken ilmenneen takana ovat siis jumalaiset aatteet. Aatteet eli ideat ovat pysyviä, muodot joihin ne pukeutuvat ovat moninaisia eivätkä pysyviä. Kaikki, mikä on ilmennyt muotojen maailmaan, on siten harhaa, mutta inhimillisen tajunnan tasolla se vaikuttaa todelliselta. Ajantajummehan on myös harhainen, siitä lienee jokaisella kokemusta; persoonallinen tajuntamme on kaksinainen eli polaarinen.

Thorvald Detlefsen määritteli sen näin: ”Polaarisuus on kuin ovi, jossa toisella puolella lukee sisään, toisella ulos. Kysymyksessä on yksi ja sama ovi, mutta me näemme sen olemassaolosta aina vain joko sisä- tai ulkopuolen, riippuen siitä kummalla puolella olemme. Tästä aiheutuu peräkkäisyys, josta seuraa ilmiöt rytmi ja aika. Maailma ei ole polaarinen, vaan persoonallinen tietoisuutemme jonka kautta koemme sen.”

Ovathan aistimme, joilla maailmaamme havaitsemme, myös osin kaksinaiset. Kuitenkin tajunnallamme on mahdollisuus kohdistaa ne samanaikaisesti yhteen pisteeseen. Tajunnassamme piileekin suuremmat mahdollisuudet kuin ajattelussamme. Sillä tajuntamme kautta voimme myös päästä jumalaisten aatteiden yhteyteen ja tuoda niitä enemmän tai vähemmän vajavaisina

jokapäiväisiin aateskeluihimme.

Esimerkiksi pahan aate tekee maallisen elämämme mahdolliseksi, sillä pahan aate on rajoitus – rajoitus muotojen aineelliseen maailmaan. Paha kärsimyksenä on olemassa siksi, että tajuntamme on rajoittunut ja törmäilemme vielä elämän lakien kanssa. ”Anna heille anteeksi, sillä he eivät vielä tiedä mitä tekevät”, sanoi Jeesus.

Paha ei ole todellisuutta muuten kuin vain meidän rajoittuneessa tajunnassamme ja ajattelussamme.

Pimeys eli paha ei kestä totuuden valoa vaan joutuu karttamaan valoa, ettei sen olemattomuus paljastuisi. Niin kauan, kuin katselen dualistisessa maailmassa vielä asioita hyvän ja pahan, ruman ja kauniin silmälasilla, en näe totuutta enkä voi elää todellisten aatteiden valtakunnassa.

Meidän tajuntamme on yhtä isän eli minuutemme kanssa, ja siksi meidän mahdollisuutemme ovat rajattomat. Kun vain päästämme miehisen älymme vastaanottamaan naiselliselta intuitioltamme eli Pohjan neidolta tulevaa jumalaisen järjen ohjausta, kuten Ilmarinen Kalevalassa, alkaa maailmamme muuttua. Mies on liian kauan päässyt hallitsemaan meissä ja maailmassa.

*Paha, ruma, hyvä, kaunis ovat vain meidän aivokummituksiamme,
jotka poistuvat, kun malka poistuu silmästämmme,
ja näemme todellisuuden
– niin sisäisen kuin ulkoisenkin –
joka on aina totuuden kanssa yhtä eli tosihyvää,
tosikaunista.*

Sen sijaan, että pyrkisimme katselemaan ja etsimään maailmasta hyvää ja kaunista, etsimmekin niiden takaa totuutta. Paha, ruma, hyvä, kaunis ovat vain meidän aivokummituksiamme, jotka poistuvat, kun malka poistuu silmästämmme, ja näemme todellisuuden – niin sisäisen kuin ulkoisenkin – joka on aina totuuden kanssa yhtä eli

tosihyvää, tosikaunista.

Luoja-jumalat luodessaan vapaaehtoisesti ilmennyksiä rajoittavat samalla itsensä muotojen maailmaan. Jumalainen henki ei ole silloin äärettömyyden lepotilassa vaan ottaa rakkaudella rajoituksen kärsimyksen vapaaehtoisesti kantaakseen. Mutta koska se tapahtuu rakkaudesta käsin, ei se tunnu silloin enää kärsimykseltä, vaan luomistuskakin muuttuu autuudeksi, aatteetkin aate-loiduiksi muodoiksi.

Aineellisuus ei ole muuta kuin korkeammassa tajunnassa oleva ihmeellinen taikavoima, jonka alaisia me täydellisesti olemme. Ei olisi mitään tässä näkyvässä elämässä, ellei olisi sitä harhaa, joka tämän kaiken saa aikaan.

Näin mekin, ymmärtämällä pahan aatteen ja siten pahan todellisen tarkoituksen, voimme avartamalla tajuntaamme rakkauden lähteille vapautua pahan ja hyvän rajoittuneisuudestamme ja saavuttaa syvemmän ymmärryksen löytämällä pahankin hyvän tarkoituksen. Paha ja hyvä menettävät silloin merkityksensä. Meistä poistuu silloin myös tuomion henki, sillä niin kauan, kuin vielä pahan pahana näemme emmekä ymmärrä sen välttämättömyyttä ja tarkoitusta,

me emme hyväksy sitä ja siten tuomitsemme sen.

Eihän kukaan nyt vain ymmärtänyt, ettei pahassa kärsimyksessä olevaa ihmistä tarvitsisi kaikin mahdollisin keinoin auttaa; se onkin aivan eri asia.

Tieto vapauttaa meidät tuomitsemisesta. Tuomion henki on yksi este Pyhän Hengen

laskeutumiselle meihin. ”Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan”, sanoi Jeesus.

veljiä samassa veneessä soutamassa. Silloin veljeyden aate on totta elämässämme.

Jälleensyntymisaatekin paljastuu todeksi

*Näin mekin, ymmärtämällä pahan aatteen
ja siten pahan todellisen tarkoituksen,
voimme avartamalla tajuntaamme rakkauden lähteille
vapautua pahan ja hyvän rajoittuneisuudestamme
ja saavuttaa syvemmän ymmärryksen
löytämällä pahankin hyvän tarkoituksen.
Paha ja hyvä menettävät silloin merkityksensä.*

Eino Leinokin sanoin: ”Ei tuomita voi ken ymmärtää”, ja ”Paha ei ole kenkään ihminen, vaan toinen on heikompi toista. On hyvää rinnassa jokaisen, vaikk’ aina ei esille loista. Kas hymy jo puoli on hyvettä, ja itkeä ei voi ilkeä. Miss’ ihmiset tuntevat tuntehin, liki liikkuvi Jumalakin”.

Ajatus ja tunne, pää ja sydän eli mies ja nainen meissä ovat niin kauan harhateillä, kunnes ne kohtaavat toisensa sopusoinnussa, eikä kumpikaan pyri niskan päälle, jolloin ristiriita ja harha tältä ristiltämme poistuu ja tasapainon Vaakalintu Valkeinen, kuten Kalevala Pyhän Hengen ilmaisee, laskeutuu meihin. Silloin yhtenä kokemukseksi koemme, että kaikki olemme yhtä,

meille, kun saamme nähdä menneitä elämiamme.

Koska kaikki ilmennyt on vain ajatus-temme harhaa niin kauan, kun malka eli tukki on tukkimassa näköämme, niin minäkin olen tässä edessänne vain teidän harhanäkynne. Minä olen vain unissakävelijä, joka näen unta, että olen herätyskokouksessa saarnaajana. Herätkäämme kuitenkin tästäkin harhastamme ja olkaamme realisteja tällä tasolla, tämän tason todellisuudessa, eihän tästä muuten mitään tule. Tämä on meidän todellinen eli tosihyvä aatteellinen koululuokkamme tällä hetkellä, tässä tajuunantilassamme, jossa vasta opettelemme erottamaan harhan todellisuudesta.

Kuinka pystyisimme antamaan arvoa viisaan sanoille, ellemme olisi joskus saaneet kylliksemme houkkion puheesta, ja voisimmeko uneksia paremmasta maailmasta, ellemme joskus olisi kokeneet helvettiä?

Axel Fredenholm ”Tilitys elämälle”

Neljä uuden ajan mystikkoa, osa 2

Sauli Siekkinen

2. Angelus Silesius (1624–1677)

Angelus Silesius syntyi vuonna 1624 Wrocławissa nykyisen Puolan alueella. Hänet kastettiin luterilaiseksi nimellä Johann Scheffler, mutta myöhemmin hän kääntyi katoliseksi ja otti nimen Angelus Silesius (sleesiaalainen). Hän väitteli filosofian tohtoriksi Paduan yliopistosta ja valmistui lääkäriksi. Alkuun hän toimi henkilälääkärinä Württemberg-Oelsin ruhtinaan hovissa, missä hän tapasi toisen mystikon ja runoilijan Abraham von Franckenbergin. Franckenbergillä oli suuri vaikutus Silesiukseen, ja Silesius peri myöhemmin Franckenbergin kirjaston tämän kuoltua vuonna 1652. Silesius tutustui jo varhain Böhmen teoksiin eikä hänen mystiikankaipuunsa löytänyt vastakaikua dogmaattisesta luterilaisuudesta. Silesius kääntyiikin katolilaiseksi vuonna 1652. Vuonna 1654 Silesius nimitettiin keisarilliseksi hovilääkäriksi. Hän alkoi kirjoittaa ja kuvata hengellistä etsintäänsä runojen muodossa. Vuonna 1657 hän julkaisi

Angelus Silesius

runokokoelman *Heilige Seelenlust, oder geistliche Hirtenlieder der in ihren Jesum verliebten Psyche* ("Sielun pyhä riemu"). Samana vuonna ilmestyi myös hänen pääteoksenaan pidetty *Geistreiche Sinn- und Schlussreime*, joka tunnetaan paremmin nimellä *Cherubinischer Wandersman* ("Kerubivaeltaja"). Teos koostuu lyhyistä loppusointuisista aforismeista, jotka kuvaavat henkisen etsinnän ja kokemusten eri asteita. Vaikka Silesiuksen ajatukset heijastelevat selvästi panteismia, *Cherubinischer Wandersman* julkaistiin katolisen kirkon painoluvalla (*imprimatur*), ja esipuheessaan hän joutui sitomaan mystiikkansa katolisen opin dogmeihin ja sanoutumaan irti panteistisistä tulkinnoista. Silesius vihittiin papiksi vuonna 1661 ja hänestä tuli Wrocławin apulaispiispa. Loppuelämänsä ajaksi hän vetäytyi luostarin hiljaisuuteen ja kuoli Pyhän Matteuksen luostarissa Wrocławissa vuonna 1677.

Silesiuksen maailmankuva on saanut selvästi vaikutteita Böhmeltä, ja hän on erityisesti

viehtynyt hengellisen mystiikan hienojakoisiin paradokseihin. Silesiuksen mukaan Jumalan olemus on rakkaus eikä Jumala voi rakastaa mitään itseään alempiarvoista. Jumala ei myöskään voi tulla itselleen rakkauden kohteeksi ilman että ilmentyisi itsensä ulkopuolella. Sen vuoksi Jumala ilmentää katoamattomuutensa katoavaisuudessa, toisin sanoen tulee ihmiseksi. Näin Jumala ja ihminen ovat luonnoltaan yhtä:

”Rakkaus, mi jumaluutes kuvaks minut, halvan, teit,
joka hiljaa ikuisuutes ylängöille minut veit.”

”Tiedän, että ilman minua Jumala ei voi elää hetkeäkään.
Jos tuhoudun, hänen täytyy luopua hengestään.”

Luonnonoliot taas ovat Silesiuksen mukaan sitä, mitä yksinkertaisesti ne ovat, vaikka ihminen yrittääkin keksiä niille muita merkityksiä ja määritelmiä:

”Ruusu ei kysy miksi. Se kukkii koska se kukkii.”

Silesius korostaa myös uskon henkilökohtaista kokemista ja siitä seuraavan elämänmuutoksen tärkeyttä:

” Jos Kristus tuhat kertaa Betlehemiin sais,
mut ei sun sydämees, se sua ei vapahtais;
luot katseesi turhaan kohti Golgataa,
tuo risti itsessäsi ellei nousta saa.”

Jos etsit ikuisuutta,
elä tässä ja nyt.
(Tommy Hellsten)

Kiitan lämpimästi

Ruusu-Ristin Johtajaa ja Hallitusta,
Ilmarisen ja Mikaelin Veljiä
sekä kaikkia Veljiä, j
jotka muistivat minua
täyttäessäni 60 vuotta.

Seppo Kuronen

Ruusu-Risti -lehden historiikki. Osa 4

Varpu Kopra

*”Lyökäämme käsi kätehen, sormet sormien lomahan, to-
tuuen sanan saattimeksi, uuen päivän päästimeksi, Kale-
van kansamme valoksi, Ruusu-Ristimme hyväksi” (J. E.
Kaukoma, 1927)*

”Suo aatoksilleni aateluuatta, pyrkimyksilleni puhtautta ja voimaa!” (Rafael Roni-
mus 1928)

Ruusu-Ristin vuosikerta 1926 jatkaa jo hyvin tutuiksi tulleissa uomissaan. Pekka Ervast kirjoittaa melkein läpi koko vuoden Toimittajalta-palstalla samasta asiasta, teosofisen liikkeen alkuvaiheista ja Idän Tähti -liikkeen vaikutuksista teosofiseen maailmaan. Tämä on tietenkin ymmärrettävää, kun oli ilmoitettu Idän Tähti -järjestön puolelta, että Jeesuksen uusi ruumiillistuma oli syntynyt. Pekka Ervast koki tämän huolestuttavaksi, sillä kyseiset henkilöt unohtivat täydellisesti kaikki H. P. Blavatskyn opetukset asiasta. Blavatsky kirjoitti, ettei Jeesus saa uutta ruumiillistumaa, sillä hänen vanhakin ruumiinsa oli elossa ja hän pystyi halutessaan käyttämään sitä. Lisäksi Pekka Ervast painottaa, että ”H. P. Blavatsky nimenomaan oli sanonut, että eksoteerinen ennustus Maitreeja Buddhasta, jonka mukaan hänen piti tulla maailmaan viisi tuhatta vuotta Buddhan jälkeen (siis noin vuonna 4500 j.Kr.), esoteerisesti merkitsi, että hän ilmestyisi seitsemännennen alarodun aikana (elämme nykyään viidennessä), ja vaikka H. P. B. niin ikään oli vakuuttanut, että seuraava hänen – H. P. B:n – kaltaisensa lähettiläs esiintyisi vasta vuonna 1975.”

Pekka Ervast on kuitenkin myös huolissaan lehden tilasta ja epäilee omia kykyjään lehden toimittajana: ”Vika on luultavasti aikakauskirjassa ja minussa. Minä toimittajana alan ehkä tulla vanhaksi ja pitkävetiseksi – ja se on todella anteeksiantamaton vika. Toiselta puolen tunnen yhä, kuinka sammumattoman innon nuorekas veri virtaa suonissani, joskin totuuden rakkauteni on tehnyt minut vanhoina päivinäni paljon kriittisemmäksi kuin ennen. Tämä taas ei mielestäni olisi luettava viaksi – ei ainakaan niiden puolelta, jotka etsivät totuutta ylinnä kaikkea. Olen vielä liian elävä ja liian joustava sielultani voidakseni kangistua muotoihin, ja sen tähden etsin joka paikassa henkeä ja elämää enkä anna muodon häikäistä silmiäni. Olen myös liian paljon kokenut ja oppinut voidakseni pitää auktoriteetteinani muita kuin Mestareita, niiden joukossa ennen kaikkea Kristusta ja Buddhaa, ja voisinpa sanoa lopullisena auktoriteettinani ainoastaan Jeesus Kristusta, sillä hän puhuu evankeliumissa samaa kuin mystillinen Kristus omassatunnossani. Koetan siis voimieni ja kykyjeni takaa etsiä ja tulkita totuutta, joka on kaikkia persoonallisia uskonmuotoja ja mielitekoja ylevämpi, ja kysyn itseltäni, eikö totuus ole rakas ja kallis nykyajan ihmisille ja etsijöille, niin että he voisivat siihen ihastua, vaikka sen tulkitsija heidän mielestään olisikin puutteellinen?” Samassa hän toivoo myös jälleen tilaajamäärän nousua, jotta lehden toiminta olisi jatkossakin mahdollista. Tähän eräs lukija vastaa seuraavaa: ”Ruusu-Risti

on totuuden etsijöitä varten. Se, joka on totuuden etsijä, löytää ja tilaa Ruusu-Ristin. Ken ei ole totuuden etsijä, hän ei lue Ruusu-Ristiä, vaikka sen tilaisikin. Niin monta kuin Ruusu-Ristin lukijoita on, niin monta on totuuden etsijää Suomessa ja suomen kielellä”. Pekka Ervast myöntää tämän olevan ”paradoksi, ja meidän täytyy sydämestämme toivoa että totuuden etsijöitä on paljon, paljon enemmän Suomessakin. Ne on löydettävä, ja sentähden kehoitan kaikkia rohkaisuksen lukemaan, mitä veli J. E. Kaukomaa kirjoittaa artikkelissaan tässä numerossa.”

Lehti koki muutaman vuoden sisällä useita muodonmuutoksia. Vuoden 1927 alusta lehden ulkonäköä muutettiin hieman, siihen liitettiin yksiväriset kannet. Vuoden 1928 alusta lehden ulkoasu pysyi samana, sillä se oli saanut paljon kiitosta myös lukijoilta. Lehden sisältö

tulisi kuitenkin muuttumaan; siinä olisi jatkossa kaksi osaa: normaali Ruusu-Risti ja uutena tuttavuutena Suomen Vapaamuurari -osio. Nämä olisivat periaatteessa kaksi lehteä yhdessä, ja muutos ei vaikuttaisi hintaan. Pekka Ervast perustelee muutosta: ”Mutta sisältö tulee rikkaammaksi sen kautta, että – kuten jo syyskuun numerossa viittasin – Ruusu-Risti aikoo vastedes puhua myöskin vapaamuurariudesta ja sen yhteydessä olevista kysymyksistä. Kohotetaan vähän sitä esirippua, joka peittää tätä salaperäistä liikettä maailman silmiltä, emmekä tule käyttämään mitään kolmipistekirjoitustapaa. Asiat, joita voidaan sanoa, sanotaan suoraan, ja muita asioita ei sanota. Tätä lehtemme osastoa tulee yhteistoiminnassa toimituksen kanssa hoitamaan korkeasteinen vapaamuurari.”

Lehden ulkoasu jakaantui selvästi uudistuksen myötä. Vanhat tutut osiot ilmestyivät edelleen Ruusu-Ristin puolella, lukuun ottamatta Toimittajalta-palstaa, jonka kirjoittamista Pekka Ervast harvensi huomattavasti. Vapaamuuraripuolella käsiteltiin vapaamuurariuden peruskysymyksiä ja tietenkin julkaistiin aiheeseen liittyviä artikkeleita.

Vuodelle 1929 Pekka Ervast suunnitteli jälleen muutoksia lehteen, lähinnä sen tilaushintaan ja sivumäärään. Hän kysyi asiasta lukijoilta, ja lokakuun 1928 lehden mukana jaettiin äänestyslippu, jolla tilaajat saivat kertoa mielipiteensä. Jos ehdotus menisi läpi, lehden tilaajahinta tuplaantuisi ja sivumäärä nousisi 64 sivuun/lehti. Äänestystulos oli hyvin selvä, sillä vain 20 %

Hilda Pihlajamäki ja Pekka Ervast

lehden tilaajista kannatti uutta suunnitelmaa, ja se siis unohdettiin heti, mistä Pekka Ervast oli luonnollisestikin pettynyt. Palaute vuoden 1928 lehdestä oli muutenkin runsasta, sillä eritoten toivottiin Toimittajalta-palstaa takaisin ”omalle paikalleen”, mutta paljon palautetta sai myös uusi Vapaamuurari-liite. Sen katsottiin olevan raskas, ja sen tulisi olla oma lehtensä, jonka saisi tilata erikseen, jos sen halusi. Palautteissa kirjoitettiin mm.: ”Nykyisellään se on vain painamassa Ruusu-Ristiä, joka edelleenkin pitäisi olla samoin kuin ennenkin lehti, jota voi tarjota kelle hyvänsä. Siinä voisi olla silloin erikseen luento-osasto, jonka voisi erottaa vuoden lopussa ja sidotuttaa joka haluaa eri kirjaksi.” ”Toimittajan osasto olisi hyvä olemassa kuten ennenkin lehden alkupuolella. Varsinaisen Ruusu-Ristin hinta voisi olla Smk 75:- ja yhdessä Vapaamuurarin kanssa tilattuna Smk 100:-.” ”Tätä erottamisesitystäni perustelen sillä, että minulla on kokemusta siitä, että Vapaamuuraria eivät lue muut kuin ne, jotka ovat muurareita. Muille se on liian raskasta ja epäintresanttia luettavaa, lukuun ottamatta sellaisia kertomuksia kuin Meksikon Rosenkreuziläinen, Vapaamuurarin ottopoika j.n.e.”

Vuodeksi 1929 Pekka Ervast ei kuitenkaan luopunut Vapaamuurarista, mutta sitä pienennettiin reilusti. Uutena lehteen tuli mukaan kolmas osio, jossa julkaistiin pitkin vuotta ennen julkaisemattomia esitelmiä. Tämä uusi muoto sai heti vankan kannatuksen; lehti jaettiin seuraavasti: a. Yleinen osio, b. Vapaamuurariosio ja c. Johtajan osio. Pekka Ervast kertoo: ”Kaikki puhujat yksimielisesti tunnustivat Ruusu-Ristin tänä vuonna olevan sisällöltään paremman kuin koskaan ennen ja ihmettelivät, etteivät edes vanhat tilaajat olleet hoksanneet miehissä uudistaa tilauksensa.” Lehden nimi koki vuoden 1929 alusta muodonmuutoksen, Ruusu-Risti, Salatie-teellinen aikakauskirja vaihdettiin Ruusu-Risti, Totuudenetsijän aikakauskirjaksi. Lehteä siis pyrittiin jatkamaan samalla lailla kuin oli vuonna 1929 tehty.

”Huutajan ääni korvessa, joka pelkäämättä sanoo totuuden elämän suurista kysymyksistä” (P.E. 1929)

Käytännössä lehden ulkoasu muuttui hieman, sillä lehden osiot b ja c ilmestyivät vuoro-lehdin, paitsi vuoden viimeisessä kaksoisnumerossa. Muuten vuosi 1930 kului lehden sivuilla sopuisasti ja rauhallisesti. Vuodelle 1931 lehdestä putosivat erilliset osastot pois, ja lehti palautui muistuttamaan ”vanhaa” itseään. Kokeiluna Pekka Ervast otti mukaan artikkelisarjan nimeltä ”Pyrkijän päiväkirja”, jossa ”kerrotaan mietiskelyä, itsekasvatusta y.m. askeesia harjoittaneiden havainnoista, kokemuksista, näyistä ja mietteistä heidän omien muistoonpanojensa mukaan.” Vuoden 1932 alusta lähtien ei lehteä enää jaettu erikseen osastoihin, vaan sen ulkoasu muuttui samanlaiseksi kuin se oli ollut ennen Pekka Ervastin kokeiluja. Vuoden ehkä tärkein tapahtuma oli Ruusu-Ristin Kirjallisuusseuran perustaminen vuosikokouksen aikana. Sen tarkoituksena oli toimia seuran henkisen työn tukena julkaisemalla kirjoja, aikakauslehtiä ja tilapäisiä julkaisuja. Vuoden 1933 lehteen Pekka Ervast lupasi jälleen muutoksia, ei niinkään ulkoasuun kuin enemmänkin sisältöön. Hän kirjoittaa: ”Nykyisessä muodossaan Ruusu-Risti on tavallaan ollut

Pekka Ervast: Amerikanmatkaaja

liian intiimi, liian subjektiivinen miellyttääkseen ketä tahansa. Ja kun asiamme on siksi suuri ja siksi kallis, että se pitäisi saada mahdollisimman monen tietoon, ei ole haitaksi vaan päinvastoin hyödyksi, jos äänenkannattajamme olisi niin objektiivisesti toimitettu, että se todella voisi kiinnittää puoleensa laajemmankin piirin huomion. Sentähden saa nyt toteutua ensi vuoden alusta monen menneen vuoden toivomus ja tuumailu. Pysyn tietysti päätoimittajana, mutta saan apua itse toimitustyössä taholta, joka mieleeni kuvastuu päteväksi ja taitavaksi.”

Salamyhkäisyys jatkui vuoden 1933 ensimmäisissä lehdissä: ”Kuten tammikuun numeros- ta näkyi, on aikakauskirjamme nyt saanut toimitussihteerin. En tahdo vielä mainita hänen nimeänsä, koska hän ei vielä virallisesti ole astunut toimeensa. Se on hänelle toistaiseksi kuin koeaikaa. Minä hoidan toimitusta kuten ennen, mutta hän saa koetella siipiään omassa kro- nikkaosastossaan. Olen ilokseni jo kuullut hyväksyviä ja kiittäviä lausuntoja hänen äskeisestä ”Toimitussihteeriltä” kirjoituksestaan. Hän itse kuiskasi minulle ohimennen, että se vasta on vaikeata ja aikaa kysyvää työtä. ’Alku aina hankalaa...’, mutta edellytyksiä hänellä nähtävästi on.” Salaperäiseksi toimitussihteeriksi paljastui Jorma Partanen. Vuoden varrella Pekka Ervastian rooli lehdessä muuttui, mikä johtui hänen matkastaan Yhdysvaltoihin. Hän jätti lehden toimi- tuksen toimituskunnan hoitoon, johon kuuluivat mm. Eino Krohn, Jorma Partanen, Tuuli Rei- jonen ja taloudenhoitajana Waldemar Kaade. Toimittajalta-palstalla julkaistiin Pekka Ervastian matkakirjeitä, joissa hän kertoi kokemuksistaan Yhdysvalloissa ja tapaamistaan ihmisistä hyvin seikkaperäisesti ja värikkäästi.

Vuosi 1934 toi mukanaan järkytyksen: Pekka Ervast kuoli yllättäen 22.5. Luonnollisesti tämä vaikutti suuresti lehteen. Touko–kesäkuun numero oli oikeastaan kokonaan koostettu Pekka Ervastian kunniaksi ja muistolle. Toki Johtajan kuolema toi esille myös käytännön asioita, joista lehdessä ilmoitettiin. Kuitenkin ulkonaisten toimenpiteiden järjestely siirrettiin syksyyn, jolloin seura voisi toimia suuremmalla joukolla. Siihen asti vastuu järjestöstä oli Hilda Pihlajamäellä, joka toimi hallituksen varapuheenjohtajana. Lehti siirtyi pian Pekka Ervastian kuoleman jälkeen Ruusu-Ristin Kirjallisuusseuran omaisuudeksi. Eino Krohn jatkoi Pekka Ervastian työtä lehden päätoimittajana jatkaen myös Toimittajalta-palstaa. Hän kertoo ensimmäisessä kirjoituksessaan: ”Oudolta tuntuu ajatella, että Toimittajalta ei enää ole Toimittajalta, että olemme orpoja, ulko- naisesti ilman sitä isää, Toimittajaa, jonka kirjoitukset henkilökohtaisella tavalla olivat läheisiä ja lämmittäviä ja samalla kertaa suuren totuuden kristallinkirkkaan objektiivisuuden täyttämiä. Syy, miksi vielä näemme tämän otsikon lehtemme ensi sivulla, ei johdu siitä, että uskoisimme kenenkään pystyvän likipitäänkään täyttämään ne mittapuut, jotka vallitsivat Toimittajan hen- gen tuotteissa. Syy on siinä, että tämäkin otsikko on muistuttava meitä siitä suunnasta, jota työssämme on noudatettava.” Virallisesti Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura r.y.:n hallitus valitsi lehden toimittajaksi Eino Krohnin, toimitussihteeriksi Jorma Partasen ja taloudenhoitajaksi Waldemar Kaaden. Lisäksi lehden avustaja- ja neuvottelukunnan jäseniksi lupautuivat Uuno Pore, Sven Krohn ja Tuuli Reijonen.

”Se, mikä ajatuksen kannalta on pysyväistä, on tieto.

Se, mikä tahdon kannalta on pysyväistä, on rakkaus.” (P.E. 1927)

Alkava vuosi toi lehden uudelle toimittajakunnalle uudenlaisen haasteen. Vuonna 1935 ”ai- kakauskirjamme aloittaa kolmannenkymmenennenensimmäisen vuosikertansa, ensimmäisen ilman perustajansa Pekka Ervastian tukea ja johtoa. Toivomme, että Ruusu-Ristin tähänastiset tilaajat eivät nyt hylkää lehteämme, että he pitävät tärkeänä tämänkin P.E:n alulle paneman työn jatkamista. Vaikkei Ruusu-Risti enää kykene antamaan samaa säteilevää henkistä voimaa

kuin ennen, pyrkii se kuitenkin säilyttämään saman ennakkoluulottoman, vapaan totuudenetsimisen hengen, joka oli sen perustajalle ominainen, sekä myöskin heijastamaan sitä sydämen lämpöä, jota P.E:n yksilöllinen toimitustapa herätti.” Pelko osoittautui sinänsä turhaksi, sillä Ruusu-Ristin Kirjallisuusseuran vuosikokouksessa ilmoitettiin, että vaikka seura oli joutunut suuren koitoksen eteen lunastaessaan Ruusu-Risti-lehden sekä Pekka Ervastin kirjojen kustannusoikeudet, se oli selvinnyt niistä hyvin. Yksi tärkeimmistä syistä tähän oli ollut Pekka Ervastin viimeisen kirjan Suuren Seikkailun hyvä menestys.

Lehteen tuli uusien henkilöiden mukana myös uusia tuulia. Ulkoasua muokattiin vain vähän, mutta kuitenkin niin, että eron huomaa. Suurimmat muutokset olivat, että ensimmäisinä artikkeleina julkaistiin katkelmia Pekka Ervastin teksteistä ja että lehdestä tuli taitollisen ulkoasun muutoksen ansiosta paljon helppolukuisempi. Sisältöön ei tullut suuria muutoksia, mutta kuitenkin lehden kirjoittelu oli nyt vähän ”poliittisempaa”. Tämä ei tarkoita sitä, että lehden sivuilla olisi käyty poliittisia väittelyitä, vaan sitä, että lehdessä uutisoitiin ja reagoitiin voimakkaammin Suomen ja maailman poliittisiin tapahtumiin. Toki yleismaailmallinen poliittinen painostavuus vaikutti tähän myös. Lehden toiminta jatkui lähivuosina hyvin rauhallisena, ja se jopa onnistui kasvattamaan jonkin verran sivumääräänsä vuonna 1936. Vuodeksi 1938 lehden ulkoasu muuttui jälleen hieman: sen koko muuttui hieman kapeammaksi ja korkeammaksi. Lisäksi jokaisen lehden alkuun liitettiin seuran motto ”Totuus on korkein uskonto”. Uusi ulkoasu selkeytti lehteä entisestään. Katkelmat Pekka Ervastin teksteistä siirrettiin suoraan kanteen.

Pekka Ervast viittasi jo 1930-luvun alussa Hitlerin valtaannousun uhkaan. Pitkin vuosikymmentä otettiin lehdessä yhä useammin kantaa maailman kuumentuvaan poliittiseen tilanteeseen. Vuoden 1938 lehden sivuilla mainitaan jo niinkin, että ihmiset eivät enää arvuuttele alkaako sota, vaan milloin se alkaa. Toimituskin näytti keskittävän voimiaan vankemmin Saksan ja sen liittolaisten suuntaan. Toisaalta työtä pyrittiin jatkamaan normaalisti, mutta toisaalta uhka nähtiin selvästi. Vuosi 1939 toi sitten tullessaan sen, mitä jo osattiinkin odottaa.

Lähteet:

Toimittajalta III.

Ruusu-Ristin vuosikerrat 1925-1938.

Ruusu-Risti Järjestön jäsenlehdet.

Mela, Aimo: Pekka Ervast, 1956.

Jokipii A.E: Teosofinen liike Suomessa, historiaa, oppi ja arviointia, 1937.

Miten ymmärtäisimme vuorien häikäisevät korkeudet, ellei meitä olisi tuomittu asumaan varjossa?

Miten ymmärtäisimme elämän vapauttavat ilot, elleivät viha, valhe ja hätä olisi häirinneet rauhaamme?

Jokainen ajatus, jokainen sana ja teko on kuteena luonteen kangaspuissa, ja vaikka kankaan kuviot vaihtelevatkin, loimi pysyy samana heijastaen omaa sisäistä maailmaasi.

Axel Fredenholm ”Tilitys elämälle”

Hunnun takaa – antimoni

Sauli Siekkinen

Antimoni on jaksollisen järjestelmän 51. alkuaine ja kuuluu ns. typpiryhmään. Muita tämän ryhmän alkuaineita ovat typpi, fosfori, arseeni ja vismutti. Antimoni esiintyy sekä metallisena että epämetallina. Metallinen muoto on hopeanhohtoinen, kova ja hauras aine, epämetallisia taas ovat keltainen ja musta antimoni.

Antimoni-nimen alkuperästä on kaksi versiota. Yhden tarinan mukaan se tuli latinan sanasta anti-monachos tai ranskan sanasta antimoine, jotka tarkoittavat munkintappajaa. Tämä viittaa allegoriseen kertomukseen Basileus Valentinuksesta, jonka sanotaan tappaneen luostarinsa munkit sillä. Toinen vaihtoehto on kreikan sana antimonos – ”ei yhtenä”, jonka on tulkittu tarkoittavan ainetta, joka ei esiinny puhtaana metallina vaan yhdisteinä.

Alkemistit tunsivat antimonin paitsi kullan puhdistajana mutta myös tärkeänä lääkeaineena. Paracelsus, yksi länsimaisen lääketieteen suurista parantajista, kirjoittaa: ”Kaikista mineraaleista antimonilla on korkein ja voimakkain Arcanum [parantava voima]. Se puhdistaa itsensä ja samalla kaiken, mikä on epäpuhdasta. Lisäksi vaikka kehossa ei olisi mitään tervettä, se muuttaa epäpuhtaan ruumiin puhtaaksi, mikä on todistettu leprapotilailla.” (Sämtliche Werke, vol. III, Aschner-edition, p. 151). Rudolf Steinerein mukaan antimonin parantava voima johtuu sen kaksinaisesta luonteesta; samaan aikaan se on metalli ja epämetalli. Hän vertaa sitä ihmiseen, jossa yhdistyy sekä jumalallinen että eläimellinen. Steinerein mukaan ihminen itsessään on antimoni.

Alkemiassa antimonin tunnus on valtakunnanomena, joka on samalla myös maapallon symboli. Tämä rinnastus viittaa antimoniin maadoittavana tekijänä. Antimoni maadoittaa muiden metallien voiman ja samalla ihmisen. Lääkkeenä se yhdistää ruumiin, sielun ja hengen takaisen maan rytmiseen kiertoon. Valtakunnanomena koostuu rististä pallon päällä. Se kuvaa siten neljän elementin voimaa yhdistyneinä maan sykliiseen kiertoon, vuoden- ja vuorokaudenaikojen vaihtelua, joita kumpiakin on neljä ja joissa neljä elementtiä ilmentyvät. Homeopatiassa antimonia käytetään elementeistä kuten kylmästä vedestä, vuodenaikojen vaihtelusta, auringonpaisteesta ja tulen paahteesta johtuvien sairaustilojen hoitoon.

Alkemiassa antimonia kutsutaan myös ”viisasten magneetiksi” ja ”metallien sudeksi”, koska se kerää itseensä ja nielee epäpuhtaudet kullasta. Basileus Valentinus sanoo teoksessaan Kaksitoista Avainta: ”Ota harmaa susi, saturuksen lapsi... heitä sille kuninkaan ruumis. Ja kun se on niellyt hänet, sytytä suuri valkea ja heitä susi siihen niin että se leimahtaa liekkeihin, ja näin kuningas vapautuu uudelleen.”

100 vuoden takaa

Kysymys, V. M. R.:

Moni Omantunnon lukija tahtoi varmaan minun kanssani enemmän selvyttä Teosofisen Seuran sinetin kuvaannollisesta merkityksestä. Ehkä tämä voisi tapahtua Omantunnon palstoilla?

Vastaus, P. E.:

Tämän sinetin muodostaa Salomonin sinetti (kaksi kolmiota), jonka sisällä on silmukkaristi ja jota ympäröi häntäänsä pureva käärme, pään kohdalla hakaristi, kahden ympyrän ympäröimänä.

Salomonin sinetti, jota myös kutsutaan pentaakkeliksi, on salatieteellinen symboli, joka tuotiin Iranista Egyptiin ja tarkoittaa muun muassa hengen lankeamista aineeseen ja maailman syntyä tahi seitsemää periaatetta (keskipiste, aatmaa, ja sen kuusi verhoa, terät). Sitä kutsutaan Intiassa Vishnun merkiksi.

Silmukkaristi eli crux ansata on kuolemattomuuden kuva, koska ikuinen hengen elämä (ympyrä) siinä on voittanut aineellisen elämän ristiriidat ja sukupuolten vastakohtat (ristin) ja noussut niiden yli. Ristinä on joko T:n muotoinen egyptiläinen (hebrealainen) tau tai vanhem-

pi egyptiläinen tat (+). Silmukkaristi tässä muodossa () on Venuksen astrologinen ja astronominen merkki, jota vastoin meidän maapallomme merkki on risti ympyrän päällä, () koska me emme vielä ole voittaneet itsetietoista kuolematonta elämää.

Häntäänsä pureva käärme on ikuisuuden ja absoluuttisen elämän vertauskuva – sen Elämän, joka aina on kaiken ilmenneen elämän (kolmioiden) takana ja ympäri. Käärme on myös viisauden symboli; sen viisauden löytää ainoastaan vihitty.

Hakaristi on salaisen opin ja vihi-
tyn veljen vertauskuva.

Teosofisen Seuran sinetti tarkoittaa siis, että se ihminen, joka voittaa täydellisesti alemman minänsä ja tulee ylemmässään kuolemattomaksi, hän ymmärtää ja hallitsee ilmennyttä kolminaismaailmaa. Mutta se, joka vihitään Salaisen Veljeskunnan jäseneksi, hän ymmärtää ja hallitsee sitäkin elämää, joka on ilmenneen kolminaismaailman takana.

PALVELUKORTTI	
☐ Uusi tilaus / ☐ Tilauksen peruutus	
Nimi	
Katuosoite	
Postitoimipaikka	
☐ Tilauksen maksaja / ☐ Osoitteenmuutos / /2007 alkaen Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne ☐	
Nimi	
Katuosoite	
Postitoimipaikka	
Puhelinnumero	
00150 HELSINKI Merimiehenkatu 31 Ruusu-Risti/Lehti	
Kirje- posti- merkki	

Leikkaa tästä

Tao-Te-King

32

JÄRKEVÄ HYVE

Ehdottomalla Taolla ei ole nimeä.

Mutta vaikka se on näin vähäarvoinen alkuperäisessä yksinkertaisuudessaan, ei maailma uskalla sitä halventaa.

Jos kuningas voisi pitää sitä kädessään, niin maailma vapaaehtoisesti alistuisi hänelle.

Taivas ja maa tekisivät liiton häntä elättääkseen.

Ilman pakoitusta ihmiset rauhassa menisivät omille luonnonomaisille paikoilleen.

Jos hän järjestäisi niitä arvonimien ja nimitysten avulla, niin hän hankkisi itselleen nimen.

Mutta jos hän tekee viisaasti, jättää hän nimen ja välttää siten luokittelun pahan.

Tao on maailmalle mitä virrat ja laaksot ovat suurille joille ja järville.

33

HYVEEN EROITTAMINEN

Se on viisas, joka tuntee muut.

Joka tuntee itsensä, on valistunut.

Se on vahva, joka voittaa muut.

Joka voittaa itsensä, on mahtava.

Se on rikas, joka on hyvin tyydytetty.

Se kävelee lujaa, jolla on päämäärä.

Se joka täyttää paikkansa, pysyy turvallisena.

Se joka kuolee turmeltumatta, nauttii hyvää vanhuutta.

35

HYVYYDEN HYVE

Ota omaksesi Taon suuri ate ja koko maailma liittyy sinuun.

Se liittyy sinuun eikä loukkaannu, sillä se saa levätä ihmeellisessä rauhassa.

Missä on juhlimista, siihen matkamies pysähtyy.

Mutta Tao on suulaalle laimea ja mauton.

Sitä katsellessa ei nauti silmät.

Sitä kuunnellessa kosva ei kiinny.

Mutta käytännössä sen hyöty on tyhjentyvätön.

Tapahtumakalenteri syksy 2007

RUUSU-RISTI ry.

HELSINKI

Merimiehenkatu 31, Helsinki 15

Yleisöesitelmät syksyllä 2007 sunnuntaisin klo 12.00

21.10	<i>Reinald Witters:</i>	Christian Rosenkreutzin henkinen tehtävä
28.10	<i>Leena Rinkinen:</i>	Askeleen lähempänä Buddhaa
4.11	<i>Jarmo Ikola:</i>	Karma
11.11	<i>Terttu Wiio:</i>	Äidin ääni
18.11	<i>Mauri Lehtovirta:</i>	Hyvän ja pahan koulussa
25.11	<i>Oiva Solehmainen:</i>	Suora oppiminen
2.12	<i>Jukka Sarno:</i>	Lapsi meissä
9.12	<i>Jarmo Anttila:</i>	Joulujuhla

Esitelmät edustavat esitelmöitsijöiden omaa näkemystä.

Kirjasto ja kirjakauppa ovat avoinna klo 11.30 lähtien sekä kahvio esitelmien jälkeen.

TERVETULOA!

www.ruusuristi.net

Kaikille avoin

RUUSU-RISTIN ETSIJÄINPIIRI

Helsingin temppelillä Merimiehenkatu 31

Syyskaudella 2007 maanantaisin klo 18.30

24.9, 8.10, 22.10, 5.11, 19.11, 3.12 ja 17.12

TERVETULOA! Käynti pääovesta

Tiedustelut:

Esko Keitaanranta, puh: 09-144 707 tai

Aija Tuukkala, puh: 0440-623 145

Kaikille avoin

MEDITAATIORYHMÄ

Helsingin temppelillä Merimiehenkatu 31

Syyskaudella 2007 alkaen sunnuntaina 23.9

sunnuntaisin klo 10.30 sekä tiistaisin klo 19.30

TERVETULOA! Käynti sivuovesta

Tiedustelut:

Jarmo Ikola, puh: 050-5111 773

UUTENA SYKSYSTÄ 2007 ALKAEN

TURKU

paikkana Turun pääkirjasto, Linnankatu 2, sunnuntaisin klo 13.00

21.10. Uudistuva ihminen, Rauno Rinkinen

18.11. Tulen synty, Aija Tuukkala

9.12. Kuoleman lähikokemus henkisenä herättäjänä, Oiva Solehmainen

TERVETULOA UUDET KUUNTELIJAT!

ESITELMÄT HYVINKÄÄLLÄ

Hyvinkään taidemuseo, Yrjönhuone 2. krs klo 13.00

17.10 ke, keskustelupiiri 18.30- 20.30

Alustus, Jarmo Lamminen, Uskontojen taivaskäsityksistä

28.10 su, yleisöluento klo 13- 15, Anne Paalo, henkisen elämän karikot

11.11 su, yleisöluento klo 13-15 , Jukka Sarno; Viattomuus

28.11 ke, keskustelupiiri klo 18.30-20.30

Alustus Kaarlo Kinnunen; muutoksen kohtaaminen

12.12 ke keskustelupiiri klo 18.30-20.30

Joulua odotellessa, sana on vapaa

JYVÄSKYLÄ Aittokalliontie 3, Halssila
Yleisöesitelmät syksyllä 2007 sunnuntaisin:

4.11. klo 12.00 Masennus henkisenä koetinkivenä, Sauli Siekkinen
12.12.klo 15.00 Uskomisesta tietämiseen – tiede ja henkisyys, Marjaana B.

Jooga:

Tiistaisin klo 16.00-17.30 ja keskiviikkoisin klo 17-18.30. Alkaen ti 18.9. ja ke 19.9.Osallistumismaksu 2 euroa/kerta.

Ohjaajana jooganopettaja Liilia Siiberg, puh. 014-677004 ja 050-9111377. Oma alusta mukaan.

Lukupiiri:

Joka toinen keskiviikko alkaen 19.9. klo 19.00. Vetäjinä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio 040-5795730.

Syksyn kursseja:

Astrologian aakkosia henkisen astrologian mukaan –kurssi la 17.11.07 klo 11-18

Kurssin hinta 50 euroa, sisältää kahvituksen. Tarkempia tietoja kurssin pitäjältä Paula Monnolta: 045- 1394 194, 017- 462 5390 tai paula@pyramidhouse.net www. pyramidhouse.net

Oman tarkoituksemme oivaltaminen -kurssi 1-2.12.07 vetäjänä Marjaana B. Kurssilla käsitellään mm. ajatusten ja emootioiden todellista elämää manifestoivaa luonnetta.

La klo 10-16 ja su klo 10-14.30 + kaikille avoin yleisöesitelmä klo 15-16. Kurssin hinta 70 euroa (opisk, työttöm, eläkek, ruusuristiläiset 60 euroa). Kahvitukset sisältyvät hintaan, materiaalista pieni maksu erikseen. Lisätietoja: Marjaanalta 050-5545157 OMSound@gmail.com tai Veralta 050-3581915 vera.braysy@pp.inet.fi.

Katso myös ruusu-ristin nettisivut: www.ruusuristi.net

TAMPERE, Pääkirjasto Metsossa , ls. 2

Sunnuntaisin klo 13.00

21.10. Karma, Jarmo Ikola

18.11. Valaistuminen vai uudestisyntyminen, Jarmo Anttila

ETSIJÄIN PIIRI Kokoontuu Ruusu - Ristin toimitiloissa

Pinninkatu 42 A 23

keskiviikkoisin klo 18.00 19.9.,3.10.,17.10.,31.10.,14.11.,28.11.

NORDICUM

FORUM HUMANUM

Syksyn 2007 ohjelma

	Tilaisuus	Paikka
21.10.	Esitelmä Ihminen. Mikko Romppanen	Kuopio
4.11.	Esitelmä Tieto ja tietoisuus. Khrisnamurtin opetuksia. Pentti Loiri	Kuopio
10.-11.11.	Seminaari Eheyttävä tanssi. Kielo Lahdenperä	Siilinjärvi
25.11.	Esitelmä Kehitysvammaisen tehtävä yhteisön rakentajana	Kuopio
16.12.	Esitelmä Johdanko itseäni? Matti Koskinen	Kuopio

Yleisöluennot alkavat klo 15.00 ja ne pidetään Kuopion kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa, Kauppakatu 23 (käynti sisäpihalta Maaherrankadun puolelta).

Siilinjärven tilaisuudet järjestetään osoitteessa Asematie 12 (kinotalo), Siilinjärvi.

Seminaareista erillinen ohjelma. Lisätietoja ja ilmoittautumiset:

23.9. Siku Kososelle p. 040 5344 624 tai siku.kosonen@hotmail.com

5.-7.10. Paula Montolle p. 040 590 4918 tai paula.monto@gmail.com

10.-11.11. Paula Montolle p. 040 590 4918 tai paula.monto@gmail.com

Tilaisuuksien järjestäjät: Ruusu-Risti ry ja ElämänOpisto ry.

FORUM HUMANUM NORDICUM on kohtaamispaikka ihmisille, jotka haluavat erottaa ajatuksissaan totuuden epätodesta ja jotka ovat valmiit käyttämään voimiaan ihmiskunnan ja muun luomakunnan hyvää elämää edistäviin tekoihin.